

γυψώνω πολλαχ. γυψώνου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. ὑψώνω Ἑρεικ. Ὁθων. Πειρ. Πελοπν. (Τρίκλ.) ὑψώνου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βέρ.) Σκύρ. ὑψών-νω Κύπρ. (Κυθρ. Μένουκ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. γυψόω. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.

1) Ἐπιχρίω, ἐπαλείφω διὰ γύψου πολλαχ. β) Ἐπαλείφω ἐσωτερικῶς τὰ πῆλινα ἀγγεῖα δι' εἰδικῆς ἀλοιφῆς Πελοπν. (Τρίκλ.): *Ἡ βίκα εἶναι ἀπὸ μέσα ὑψωμένη.* 2) Περιβάλλω διὰ γυψίνου ἐπιδέσμου μέλος τοῦ σώματος, ὑποστάν κατάγμα ἢ ἐξάρθρωσιν Ἀθῆν. Ἀττικ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ὁθων. Πειρ. κ.ά.: *Ἐσπασε τὸ χέρι του καὶ τὸν πήγανε ἔς τὸ νοσοκομεῖο καὶ τοῦ τὸ ὑψώσανε Πειρ. Οὐ γιαντρός ἵηρουσι τοῦ πονδάρ' μ' Ζαγόρ. Ἐσπασε τὸ πόδι του καὶ τοῦ τὸ ὑψώσανε Ὁθων.* 3) Ρίπτω εἰς τὸν νέον οἶνον (γλεῦκος) κόνιν γύψου, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ταχύτερον διαχύειαν Ἀττικ. — Λεξ. Ἡπίτ. Πρω. Δημητρ.: *Ὑψώνω τὸ κρασί Ἀττικ. Αὐτὸ τὸ κρασί εἶναι ὑψωμένο αὐτόθ.*

γυψωτής ὁ, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γυψώνω.

Ὁ ἐπιχρίων διὰ γύψου, ὁ ἐργαζόμενος τὸν γύψον ἐνθ' ἄν.

γωνεύω ἐνιαχ. γωνεύω Πάτμ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γωνόω.

Παραμένω εἰς τὸν γωνόν, ἀσκητεύω ἐνθ' ἄν.: *Πάω κ' ἐγὼ ἔς τὸ γωνό μου, νὰ γωνέψω (ἐκ παραμυθ.) Πάτμ.*

γωνιά ἡ, γωνία λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. γωνία Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. Τυρ.) γωνιά κοιν. καὶ Καππ. γων-νιά Κῶς Λέρ. Χάλλκ. κ.ά. βωνιά Κάρπ. Νίσυρ. Ρόδ. γωννιά Πόντ. (Οἶν.) γωννιά πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ὠνιά Κάρπ. Κάσ. ὠνιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γωνέα Αἴγιν. Πελοπν. (Μάν. Ξεχώρ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Κοτύωρ. Νικόπ. Οἶν. Ὁφ. Χαλδ.) γωνιό τό, Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. οὖς. γωνία. Ὁ τύπ. γωνιά ἤδη Βυζαντ. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ., στ. 169 (ἐκδ. Wagner, σ. 147) «καὶ χέξεις δὲ καὶ τὴν γωνιάν καὶ χώνεις τα με στάκτην». Διὰ τὸν τύπ. γωνέα βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ. 2, 268.

1) Τὸ σχῆμα τὸ ἀποτελούμενον ἐκ δύο γραμμῶν κειμένων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου καὶ συναντωμένων εἰς κοινὴν κορυφὴν κοιν. : *Γράψε μου μιὰ γωνιά ἔς τὸν πίνακα. Γωνία 45°.* Ἡ γωνία τοῦ χαρτιοῦ-τοῦ τετραδίου - τοῦ τραπέζιου - τοῦ τοίχου - τοῦ πατώματος κ.ά. κοιν. β) Τὸ γωνιόμετρον, γνώμων σχηματίζων ὀρθὴν γωνίαν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐλέγχεται ἡ κανονικότης τῶν ὀρθογωνίων κατασκευῶν, χρησιμοποιοῦμενος ὑπὸ τῶν τεκτόνων, λιθοξόνων, κτιστῶν, ραπτῶν, σιδηρουργῶν, βιβλιοδετῶν κ.ά. πολλαχ. καὶ Τσακων.: *Πᾶρε τὴ γωνιά νὰ γωνιάσῃς τὰ παραθυρόφυλλα Πελοπν. (Γαργαλ.) Φέρε μου τὴ γωννιά νὰ γωνιάσουμι τοῦ σπῖτ' Σάμ. || Φρ. Γωνιάζω τὸ ξύλο με τὴ γωννιά. Πβ. Πλάτ., Φίληβ. 51c «τά τε τοῖς τόνοις γιγνόμενα ἐπίπεδά τε καὶ στερεὰ καὶ τὰ τοῖς κανόσι καὶ ταῖς γωνίαις». Συνών. βλ. εἰς λ. ἀλφάδι. γ) Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ναυτικῶν, ἐργαλεῖον ἡμικυκλικὸν διηρημένον εἰς 180°, διὰ τοῦ ὁποίου μετροῦν τὸ πλάτος, ἥτοι τὴν ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ ἀπόστασιν τοῦ πλοίου. δ) Μικρὰ γωνία ἐκ χρυσοχάρτου ἐπικολλωμένη εἰς ἐκάστην τῶν γωνιῶν φερέτρου ἢ δίσκου μνημοσύνου Ἀθῆν. 2) Ἡ καμπὴ καὶ ἰδίως ὁδοῦ, ὡς γωνιώδης σύνθηθ.: *Στεκόταν ἔς τὴ γωνιά τοῦ δρόμου κ' ἐπερίμενε. Καθότανε σὲ μιὰ γωνιά κ' ἐζητιάνευε σύνθηθ. || Γνωμ. Ὅπως δὲν ἀκούει τῶβ βων-νιῶ, σὲ κακὴ βωννιά γ-κανιάζει (δυστυχεῖ ὁ μὴ ἀκολουθῶν τὴν συμβουλὴν τῶν**

γονέων του) Κάρπ. 3) Τὸ παρὰ τὴν γωνίαν μέρος κοιν.: *Βάλ' το 'κειδὰ σὲ μιὰ γωνιά. Κάθισε ἔς τὴ γωνιά κοιν. || Φρ. Ἐμεινε ἔς τὴ γωνιά (ἐπὶ γυναικός, ἡ ὁποία παρέμεινε ἀγamos) πολλαχ. Συνών. φρ. Ἐμεινε ἔς τὸ ράφι. 4) Ἡ ἀκρα καθόλου, ἡ γωνία ἐπιφανείας κοιν.: *Ν' ἀρχίσουτε νὰ δουλεύετε ἀπὸ τὴ γωνιά ἐκεῖνη 'κεῖ τοῦ χωραφιοῦ Πελοπν. (Τριφυλ.) Δῶσ' μου δυὸ σαροδέλες, ὅχι γωννιά, μέση Ἀθῆν. Ὁ ζευγὰς ζευγαρίζει καὶ πίσω ὁ σκάφτης κάνει τὶς γωννιές Σίφν. Δῶσ' μου μιὰ γωννιά ψωμί Ἀθῆν. Συνών. ἀγκωνή 2. 5) Ὁ ὀλίγος, ὁ στενὸς τόπος Πελοπν. (Γαργαλ. Τριφυλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.): *Ἐχοντε νιὰ γωννιά γῆς κ' ἐσεῖς καὶ μᾶς τὸ πήρατε ἀπάνον σας (= ὑπερφηφανεύητε) Γαργαλ. Νιὰ γωννιά τόπους εἶναι οὐλοὺς οὐ κάμπους Αἰτωλ. Ἐχονμι νιὰ γωννιά κῆπου Στερελλ. Αὐτοὶ μαλώσανε γιὰ μιὰ γωννιά τόπο Τριφυλ. Ἡ σημ. ἤδη εἰς Πλούταρχ., Ἡθ. 2, 482 c αὐτὲρ οἰκοπέδου καὶ γωννίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσιν». 6) Μέρος, τόπος ἀπόκεντρος Ἀττικ. Κρήτ. Κῶς Μ. Ἀσία (Κυδων.) Πελοπν. (Λακεδ. Λάστ.) Σῦρ. κ.ά.: *Κάτσε σὲ μιὰ γων-νιά (ἀπόμερα) Κῶς || Φρ. Κάτσε ἔς τὴ γωννιά σου (νὰ μὴ μετέχῃς τῆς συζητήσεως) Σῦρ. Λόγιαζε τ' γωννιά σ' Κυδων. 7) Ἡ ἐξέχουσα ἢ εἰσέχουσα γωννία, ἡ σχηματιζομένη συνήθως μὲν ὑπὸ δύο τοίχων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ δύο οἰωνδήποτε ἐπιπέδων περατουμένων εἰς κοινὴν ἀκμὴν κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. κ.ά.): *Οἱ τέσσερις γωννιές τοῦ σπιτιοῦ. Ἀκκούμπησε τὴν ὀμπρὲλα σου ἔς τὴ γωννιά. Ἐπεσε κ' ἐχτύπησε τὸ κεφάλι του ἔς τὴ γωννιά τῆς ντουλάπας κοιν. Ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν ἐφαγώθηκαν οἱ γωννιές τοῦ βιβλίου σύνθηθ. Σαρρίζουν τὸ σπῖτ' πού τὴ γωννιά Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ.) Ἀσ' τ' ἐπιάσεν ἄτονα, ἔκοψεν ἄτονα καὶ ἐποίκεν ἄτονα ἔς σὰ τέσσερα γωννιὰς τοῦ σπιτί' (μόλις τὸν συνέλαβε, τὸν ἔκοψε, τὸν ἔκανε τέσσερα κομμάτια καὶ τὸν ἐκρέμασεν εἰς τὰς τέσσαρας γωννίας τοῦ σπιτιοῦ) Ὁφ. || Φρ. Τὶς ἐφτά ὠννιές τοῦ σπιτιοῦ ἦψα, μὰ δὲ δὸ βοῆκα τὸ βάλωμα, πού ὑρεῖν γω (ἠρεῖν ἤψα ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκίας) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκατσε κ' ἐκόλλησε ἔς τὸ γωννιό (ἐπὶ ὀκνηρῶν) Κρήτ. (Ρέθυμν.) || Αἰνιγμ.*****

Γυρίζει, γυρίζει καὶ ἔς τὴ γωννιά καθίζει (τὸ σάρωθρον) Κύθηρ. || Ἀσμ.

Γιὰ δώσ' τε ἄτον τὸ ἄλογον ντὸ στέκει πρὸς γωννιάν Τραπ. β) Συνεκδ., ἐπιπλὸν γωννιωτόν, τιθέμενον εἰς τὴν γωννίαν αἰθούσης πρὸς στολισμὸν Ζάκ. Σῦρ. (Ἑρμούπ.) Συνών. *κα ν τ ο ν ν ι ἔ ρ α, κ ο ν σ ὁ λ α.* γ) Ἐργόχειρον κοσμοῦν τὴν γωννίαν οἰκίας Ζάκ. 8) Γωννιώδης πῆλινος ἢ σιδηροῦς σωλὴν εἰς ὀρθὴν γωννίαν κεκαμμένος, χρησιμοποιοῦμενος ὡς ὑδραγωγὸς σωλὴν Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά.: *Δῶσ' μου δυὸ σωλῆνες καὶ τρεῖς γωννιές Ἀθῆν. Αὐτὴ ἡ γωννιά, πού πῆρες, ἔχει τὸ κολλάρο της σπασμένο αὐτόθ. 9) Ὁ ἀκρογωννιάος λίθος Ἀνδρ. Ζάκ. Κύθηρ. Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ. Κοζ.) Πόντ. (Ἰμερ. Χαλδ.) Σέριφ. — Λεξ. Βάιγ. : Παροιμ. Ἡ γωννιά μῶλους δὲ γίνιτι (ὅσον καὶ ἂν ἐκπέσουν οἱ ἰσχυροί, δὲν ἐξισοῦνται ποτὲ πρὸς τοὺς πολλοὺς) Λέσβ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. *ἀγκωνάρι 2, ἀγκωνή 4, κα ν τ ο ν ν ἄ δ α, κ ο ρ ν ἱ ζ α.* β) Συνεκδ., ὁ ὀγκώδης λίθος Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Κοτύωρ. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἡ γωννιά ἐκύλιεν ἀδαπὰ γ-καικὰ ἔς σὸν κατέφερον (ὁ βράχος ἐκυλίσθη ἐδῶ κάτω εἰς τὸν κατήφορον) Πόντ. || Παροιμ. φρ. Ἀντὶς νὰ ἐγίνουμον γωννέους, ἃς ἐγίνουμον γωννέα (ἐπὶ γονέων ἐχόντων τέκνα πάσχοντα) Πόντ. γ) Καὶ ἐπιθετικ., ὀγκώδης Πόντ. (Χαλδ.): *Ἐσ' κωσεν ἕναν γωννιάν λιθάρ' (ἐσῆκωσεν ἕνα ὀγκώδη λίθον). 10) Σανὶς ἱκανοῦ πάχους χρησιμοποιοῦμένη διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν τοίχων ξυλίνων οἰκιῶν Πόντ. (Ἰ-***

νέπ.) 11) 'Ο τοῖχος Πόντ. (Νικόπ. Οἶν. Σινώπ. κ.ά.) : 'Σ' σὴν γωνεάν μὴ χρίσκεσα (μὴν ἀκουμπᾶς ἐπὶ τοῦ τοίχου) Οἶν. β) 'Ο περίβολος Πόντ. ('Οβατσ.) 12) 'Η ἐστία, ὡς κειμένη εἰς γωνίαν σύνθη. καὶ Τσακων. (Μέλαν. Πραστ., Τυρ.): Κάθομαι 'ς τὴ γωνιά καὶ πυρώνομαι. Βάλε ξύλα 'ς τὴ γωνιά σύνθη. Βάγ' το 'ς τὴ γωνιά νὰ ζεσταθῇ Κέρκ. "Ολο κοδά 'ς τὴ γωνιά ἐκάηκα ἀπὸ τὴ ζέστη 'Ιθάκ. Νωρούλια 'ς τὴ γωνιά σου (νωρούλια = ἐνωρίτερον) αὐτόθ. "Αφε, βαέ, τὴ γωνιά, νὰ ζεσταθοῦμε Βιθυν. (Κίος). Μὴν τὸν κοιτᾶς τώρα ποὺ ἔγινε γηραλέος καὶ μένει 'ς τὴ γωνιά! Σὰν ἦτονε νέος νὰ 'γλεπες, φτερά 'χαν τὰ πόδια του Πελοπν. (Κυνουρ.) "Αναψι φοντιά 'ς τὴ γωνιά Θράκ. ('Αδριανούπ.) "Αφήκα τὸ λουπάκι τὰ γωνιά ξέμπετε (ἄφησα τὴν χύτραν ἀσκέπαστην ἐπὶ τῆς ἐστίας) Μέλαν. Τὰ κάβα φέρε σι ὀγὶ τὰ γωνιά (φέρε τὰ ξύλα ἐδῶ 'ς τὴ γωνιά) αὐτόθ. || Φρ. Γωνιά καὶ χουλιάρι (ἐπὶ ὀκνηρῶν) Πελοπν. (Λακων.) Δὲ ζεσταίνει γωνιά (ἐπὶ τῷ ἐπιδιδομένῳ εἰς ποικίλης ἀσχολίας καὶ μὴ ἀκολουθῶντων σταθερὰν κατεύθυνσιν εἰς τὸν βίον των) Πελοπν. (Γαργαλ. Λακων.) Σταχτώνω γωνιά (ἀποκτῶ παιδιὰ) Πελοπν. (Γέρμ.) || Παροιμ.

"Α δὲ μαγειρέψ' ἡ γωνιά σου, | δὲ χορταίνει ἡ κοιλιὰ σου (ἐκαστος ὀφείλει νὰ ὑπολογίζῃ εἰς τὰς ἰδικὰς του δυνάμεις) Κεφαλλ.

"Οσες γωνιὲς καπνίζουμε, δὲ μαγειρεύουν ὅλες (πολλοὶ ἐνῶ θεωροῦνται πλούσιοι, δὲν εἶναι κατ' οὐσίαν) Χίος (Καρδάμ.)

Τὸ λέει ἡ μάνα 'ς τὴ γωνιά | καὶ τὸ παιδί 'ς τὴ γειτονιά (δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευώμεθα τὰ μυστικά μας εἰς ἀνθρώπους, ὡς μὴ ἐχέμεθύς) Ζάκ. 'Η παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰχ. || Γνωμ.

'Ο καλὸς Μάρτης 'ς τὴ γωνιά καὶ ὁ κακὸς 'ς τὸν ἥλιο (αἱ κακοκαιρίαι καὶ αἱ βροχαὶ τοῦ Μαρτίου ὠφελοῦν τὴν γεωργίαν) Πελοπν. (Γαργαλ.)

Μάρτης γωνιές, καλὸς Μάρτης, | Μάρτης αὐλές, κακὸς Μάρτης (συνών. μετὰ τὸ προηγούμεν.) Πελοπν. (Δημητσαν.) || "Ασμ.

Θέλει τὸ σπίντιν παστρικόν, | θέλει τὸ νὰ 'ν' καὶ βραστικόν,

νὰ 'χῃ παράμερα γωνιὰν | καὶ νὰ 'ν' καὶ μετὰ τὴν τσιμιγιὰν Κύπρ. Συνών. ἀγκωνή 3β, ἀψιμαρεῖο 2, γωνίδι 1, γωνίστρα 1, ἐστία, καμινάδα, παραγωνάδα, παραγώνι, παρακαμίνι, παραστιά, παραχούτι, τζάκι, φωτογωνιά. β) Συνεκδ., ἡ τέφρα Πελοπν. (Κάμπος Λακων.): Φέρε λίγη γωνιά νὰ πλύνωμε τὰ σκοντιὰ μετὰ ἀλυσίβα. Τὸ νέμα τοῦ λαναριοῦ θὰ τ' ἀσπρίσουμε μετὰ γωνιά. γ) 'Ο περὶ τὴν ἐστίαν χώρος, κείμενος ὑψηλότερον τοῦ δαπέδου Ρόδ. δ) 'Η πρὸ τῆς ἐστίας τετράγωνος πλάξ, προέκτασις τῆς βάσεως αὐτῆς "Ηπ. (Ζαγόρ. Κόνιτσ. Πωγών.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.): Πλύν' τ' γωνιά Ζαγόρ. ε) Τὸ δάπεδον τοῦ φούρνου Πελοπν. στ) 'Ο εἰς τινα ἄκραν τοῦ δαπέδου τοῦ φούρνου μικρὸς λάκκος, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ συσσωρεύουν τὴν τέφραν Στερελλ. ('Αστακ.) Συνών. βοθρί 1δ, σταχτοφούρνε, φουρνόλακος. 13) 'Η καπνοδόχος Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θράκ. ('Αδριανούπ. Σηλυβρ.): Παροιμ. Κάθι γωνιά τοῦν καπνὸ τ'ς ξέρ' (ἐκαστος τὰς ἰδικὰς του θλίψεις γνωρίζει) 'Αδριανούπ. 14) Τὸ δωμάτιον τῆς οἰκίας εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἡ ἐστία Ζάκ. Μεγίστ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μανιάκ. Τριφυλ.) Τσακων.: Τσατνά γωνιά, γιατί 'εν ποῖα κζάδα (ἡμεῖς κοιμούμεθα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐστίας, διότι κάμνει κρύον) Τσακων. Τὰ γωνιά 'ν' ἀφήτσε ἀσάφουτε (τὴν γωνιὰν τὴν ἄφησεν ἀσάφωτην) αὐτόθ.

β) Κοινωφελὲς ἱδρυμα πρὸς παροχὴν προστασίας καὶ ψυχγωγίας πολλὰχ.: 'Η γωνιά ἐργαζομένου κοριτσιοῦ. 'Αθῆν. 'Η γωνιά τῆς μάνας αὐτόθ. 15) Μικρὸν δωμάτιον οἰκίας ἀπόκεντρον, χρησιμοποιούμενον ὡς ἀποθήκη Λυκ. (Λιβύσσ.) β) 'Εκότερον τῶν παρὰ τὴν εἰσοδὸν οἰκίας καὶ ἐκατέρωθεν ταύτης κειμένων δωματίων Λυκ. (Μύρ.) 16) 'Η οἰκία γενικῶς ὡς τόπος θαλπωρῆς, κατὰ σημασιολογικὴν ἐπέκτασιν τῆς γωνίας = ἐστίας 'Αμοργ. Δαρδαν. "Ηπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.) 'Ιων. (Κρήν.) Καππ. (Σινασσ.) Κεφαλλ. Λέσβ. Μακεδ. (Καταφύγ. Κοζ.) Πελοπν. ('Αργ. Γαργαλ. Οἶν.) Προπ. (Μηχαν.) — Α. Παπαδιαμ., Φόνισσ., 10 : Δὲν τὴν ἀφίνω 'γὼ τὴ γωνιά μου ὅσο ζῶ Γαργαλ. Δὲ φεύγω ἀπὸ τὴ γωνιά τ' ἀνδρὸς μου Κρήν. Πήγαινε, δὲ σέ χωρεῖ ἡ γωνιά μου "Αργ. 'Εκουβαλήθη νὰ ἐγκατασταθῇ μαζί μετὰ τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα εἰς τὴν γωνιάν τῆς Α. Παπαδιαμ., ἐνθ' ἄν. || Φρ. 'Εφτά γωνιὲς ν' ἀλλάξῃς! (ἀρά. Συνών. φρ. Νὰ μὴ στερῶσῃς) Οἶν. Νὰ κάν'ς τίς ἐννιά γωνιές, τέτεια ποὺ 'σι! (ἀρά. συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Ζαγόρ. || Παροιμ.

"Εφυγ' ἡ πιθιά μ', | πλάτυν' ἡ γωνιά μ' (ὁ θάνατος τῆς πεθερᾶς φέρει εὐρυχωρίαν εἰς τὸν οἶκον τῆς νύμφης) Ζαγόρ.

Νά 'χον, νὰ 'χον τὰ πιδιά μου, | πρὸ πουλλὰ νὰ 'χ' ἡ γωνιά μου (τὸ νὰ στηρίζεται τις εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις εἶναι ἀσφαλέςτερον) Μηχαν.

Μὴν ἔχ' ἡ γωνιά σ' | τσί φύλαγ' ἀπ' τὴ γ' τουριά σ' (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Λέσβ. "Ηρθε 'ς τὴ γειτονιά σου, καρτέρα το καὶ 'ς τὴ γωνιά σου (πάσχοντος τοῦ γείτονός σου, κινδυνεύεις νὰ πάθῃς κ' ἐσὺ) 'Αμοργ. β) Τὸ γένος, κατὰ σημασιολογικὴν ἐπέκτασιν Θάσ. "Ηπ. — Κ. Χατζοπ., 'Αννιώ, 38: Πιάσ'κι ἀπὸ γωνιά (ἐπὶ νεοῦπάνδρου) Θάσ. 'Η μάνα τῆς κρατοῦσε ἀπὸ γωνιά Κ. Χατζοπ., ἐνθ' ἄν. 17) Κατὰ πληθ. γωνιές, εἶδος παιδιᾶς, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παῖδες παῖδες ἴστανται εἰς εἰς ἐκάστην γωνίαν τῶν πέριξ οἰκιῶν, καὶ ἀνταλλάσσουν τὰς θέσεις των τρέχοντες καὶ προσπαθοῦντες νὰ ἀποφύγουν τὸν εἰς τὸ μέσον ἰστάμενον συμπαίκτην αὐτῶν, ὅστις ἐπιδιώκει νὰ πλήξῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν καὶ νὰ ἀντικατασταθῇ παρ' αὐτοῦ "Ηπ. 'Ιων. (Βουρλ. Σμύρν.) Λέσβ. Συνών. κατ' οὐνία, πεζοῦλες, σιδεράκι, φωτιά.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γωνιά 'Αμοργ. "Ανδρ. Θήρ. (Οἶα) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Νίσυρ. Πελοπν. ('Αργολ. Κορινθ.) Προπ. ('Αρτάκ. Κύζ.) Σίφν. Γωνία "Ηπ. (Χιμάρ.) Κύθηρ. Κύθν. Γων-ιά Λέρ. Γωνιές Κρήτ. Φολέγ. Γων-ιές Τήλ. Γωνιά Λέσβ. Στερελλ. ('Ιτέα Παρνασσ. Χρισ.) 'Ωνία Κάρπ. Βωνιά Νίσυρ. Βωνιές Κάρπ. Γωνές Κρήτ. Γωνέα Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. ('Αμισ.) 'Ασή Γωνιά Κρήτ. Καλή 'Ωνιά Κάρπ. Κυρά Γωνιά Κρήτ. Μέσα Γωνιά Θήρ. "Εξω Γωνιά αὐτόθ. Μεγάλη Γωνιά Κρήτ. ('Αποκόρ.) Μικρὴ Γωνιά Κρήτ. (Ρέθυμν.) Νέα Γωνιά Μακεδ. (Χαλκιδ.) Στενὴ Γωνιά Στερελλ. ('Αστακ.) Κόλος τῆς Γωνιάς 'Αμοργ.

γωνιάδα ἡ, ἐνιαχ. γωνιάδα Μακεδ.

'Εκ τοῦ οὗς. γωνιά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα. 'Η γωνιά, τὸ ἄκρον ἄρτου ἐνθ' ἄν. Συνών. γωνιά 4, γωνιάδι 1, γωνιάλι.

γωνιαδέλι τό, ἐνιαχ. γωνιαδέλ' Αἰμν.

'Εκ τοῦ οὗς. γωνιάδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έλι. 'Ο κανθὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐκ τοῦ γωνιώδους σχήματος ἐνθ' ἄν.

